

[Fiskeriministeren.]

øst og til USA og Canada i vest har godtaget de forhold, der foreligger, og er gået ind for og for de flestes vedkommende for 3—4 år siden har påtaget sig det fulde stop. Tror man da virkelig, alle disse lande har gjort det fuldstændig uden at have føling med sagen og med problemet? Det kan ikke være rigtigt, at så mange lande kan blive enige om det, uden at der foreligger noget som helst grundlag herfor.

Ministeren for Grønland (Knud Hertling): Jeg havde i og for sig regnet med at afholde mig fra at sige noget her under debatten, fordi forslaget jo er fiskeriministerens, men der er blevet sagt forskellige ting, særlig her i anden omgang, som gør, at jeg føler mig tvunget til at sige et par ord nu.

Den måde, som hr. Erik Hansen (Nordj. amt) sagde det på med hensyn til de videnskabelige beviser, fortalte os i og for sig, at det radikale venstre på forhånd vil udelukke sig fra at medvirke i det hele taget ved denne lovs tilblivelse. For hvad er det, man forlanger i denne situation? Det er beviser, der er så klare, at der ingen fejltagelsesmulighed er for det ene eller det andet. Jeg vil tro, at det at forlange sådanne beviser fra havbiologerne er en umulighed. På forhånd vil jeg tro, at sådanne beviser kan vi ikke få. Dét er det så, jeg gerne vil stille hr. Erik Hansen (Nordj. amt) det spørgsmål: hvad så med de andre beviser, som vi fra begyndelsen af har opereret med? Jeg var glad for, at både hr. Moses Olsen, hr. Johan Nielsen og hr. Djurhuus var inde på disse andre beviser. De andre såkaldte beviser har været den væsentligste årsag til, at jeg selv rejste spørgsmålet om laksefiskeriet ved Grønland, nemlig det bevis, at de små grønlandske fiskere, de fattige grønlandske fiskere, år for år siden 1965 har mærket deres fangster blive mindre og mindre. Jeg vil påstå, at en sådan fornemmelse og en sådan konstatering hos en fisker bør betragtes som et bevis, i hvert fald et politisk bevis, hvis man ønsker at behandle disse sager, som jo er højpolitiske, også ud fra politiske synspunkter og ikke bare ud fra videnskabelige synspunkter.

(Kort bemærkning)

Kofoed: Det er i anledning af fiskeriministerens bemærkning om, at man fra dansk side ønskede EF-aftalen udformet således, som den er, for at varetage færøske og grønlandske interesser. Jeg synes, det er udmærket, at det er kommet frem; så er min formodning altså rigtig, at det ikke er EF-krav, og så synes jeg heller ikke, man skal skyde det ind under, at det er en EF-bestemmelse. Fiskeriet var alligevel standset i 1978; jeg synes, det er godt, vi fik det frem.

Det næste er det argument, som ministeren bruger, at så mange lande er gået ind for et totalt forbud mod fiskeri i åbent hav, og så blev der nævnt Canada, Amerika og Sovjetunionen. Jeg må dog til belysning heraf oplyse, at ingen af disse lande har nogen som helst lakseinteresser i internationale farvande; det er alle sammen lande, som driver kystfiskeri af laks, og det er en væsentlig forskel på interesserne.

Må jeg lige til Grønlandsministeren sige, at det overrasker mig, at man ikke tager hensyn til de videnskabelige beviser, men til såkaldte politiske beviser. Må jeg lige minde om, at ved kystfiskeriet på laks i 1970 var det 1.300 laks, som blev registreret. Allerede på nuværende tidspunkt lader det til, at endnu større laksemængder er indfanget. Det tyder dog ikke på, at de politiske beviser som nævnt af Grønlandsministeren er særlig holdbart materiale at bygge på.

Erik Hansen (Nordj. amt): Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget yderligere vedrørende spørgsmålet om de store lande, som er gået med. Ministeren siger, at når Rusland er gået med, gør det ingen indtryk, at når Amerikas Forenede Stater er gået med, gør det ingen indtryk. Ja men det er jo de store lande, og af et materiale, som vi har fået udleveret igennem fiskeriministeriet, fremgår det med al ønskelig tydelighed, at netop disse lande næsten ingen interesse har, når det gælder laksefangsterne i Grønlands farvande.

Grønlandsministeren spørger mig: hvad siger man her ved første behandling, siger man nej, eller lukker man af? Dertil vil jeg gerne sige: ved en første behandling drøfter man jo de principielle linjer i sagen, og jeg